

РЕШЕНИЕ

№ 2738

гр. София, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 03.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10191** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от „Елшица-99“ ЕАД, срещу Заповед за прилагане на прилагане на ПАМ № РД-14-3235/12.09.2023г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

С оспорената заповед, на основание чл. 107, ал. 1 във връзка с чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква " а " и т. 4, буква " б. " и, ал. 2, т. 1 и т. 3 от Закона за автомобилните превози, са приложени следните принудителна административна мярка 1./ временно спиране от движение на моторното превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер С. и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] на МПС марка „М. 1844 ЛС Актрос“, собственост на „Люник“ ЕООД; 2./ По чл. 106а, ал.1, т.4, буква „б" от Закона за автомобилните превози - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на Е. А. Д. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, по съображения за издаването ѝ при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила; в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и при неспазване на императивните изисквания досежно съдържанието на административния акт. Поддържа се, че релевантният за

принудителната мярка факт не е доказан тъй като процесното МПС е включено в лиценз за Общността, за което представя препис от него.

Ответникът по жалбата - директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, редовно призван не изпраща представител. Със съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка се изразява становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на оспорването.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Заповедта, която е предмет на оспорване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 427/12.09.2023г., издаден от инспектор при РД „АА“, [населено място], с който е установено, че на 12.09.2023 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, било установено, че Е. А. Д. извършва превоз с МПС с рег. [рег.номер на МПС] , за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на товари към лиценз 05356 за извършване на обществен превоз на товари на територията на Б., издаден на превозвача „Люник“ ЕООД. След направена справка в информационната система на отдел Лицензни към ИА „АА“ е установи, че товарния автомобил е включен в лиценз 24353 за извършване на автомобилен превоз на товари на територията на ЕО, издаден на превозвача „Е.“.

Въз основа на така констатираното нарушение, административният орган е приел, че е налице правно основание за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква „а“ и чл.106а, ал.1, т.4, буква „б“ от Закона за автомобилните превози, поради което издал обжалвана в настоящото производство Заповед за прилагане на ПАМ.

По делото са приложени също така заверено копие от лиценз на Общността с № 24353, рег.талон, част I, договор за наем на МПС, трудов договор, пътен лист, товарителница и справка бюро за обслужване на превозвачи. Към административната преписка е приложена извадка от регистър Лицензи, видно от която към дата 12.09.2023г. МПС е заявен за премахване, като промяната в обстоятелствата са извършени на 15.09.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е процесуално допустима по т.1, с която принудителна административна мярка 1./ временно спиране от движение на моторното превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер, тъй се засягат интересите на дружеството и същата поражда негативни последици в търговската му дейност. По т.2 от заповедта, за оспорвания липсва правен интерес от така направеното оспорване,

защото с това по никакъв начин не се засяга правната му сфера. Същата е насочена към извършителя (в случая водача на МПС), поради което и адресат на упражнената административна принуда. Съдът не е сезиран от него, поради което няма правно основание да се произнася.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган въз основа на заповед № РД-01-553/23.11.2021г. на изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация”, с която са делегирани правомощия за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а от ЗАВП на директора Регионална дирекция отдел в „Автомобилна администрация“ в регионална дирекция „АА“.

Съгласно нормата на чл. 107 от ЗАВП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица, в случая, както обстоятелствено се разгледа по-горе, е налице надлежно упълномощаване. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административно-наказателна отговорност.

Заповедта за прилагане на процесната мярка съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 107 от ЗАВП. Оспореният акт е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение. В този смисъл неоснователни са доводите на жалбоподателите, че е налице нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, водещо до ограничаване на правото на защита на лицето. Налице е яснота относно извършеното нарушение, а именно извършване на обществен превоз на товари с товарен автомобил, който в момента на проверката е бил без издадено заверено копие към лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на товари на територията на Република България.

При налагането на принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози е предоставена законова възможност на административния орган да извърши преценка по целесъобразност за необходимостта от прилагането ѝ, предвид диспозитивния характер на посочената разпоредба. На контрол за законосъобразност от съда подлежи само наличието на предпоставките, визирани в нея, но не и преценката по целесъобразност на органа.

Съгласно нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози, за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца: а) с което се извършва превоз на пътници или товари, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността.

В т. 4, б. "б." от горепосочената разпоредба е предвидено също, че се налага и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който: б) извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на

пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Нормата на чл. 106а, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗАв П, определят начина, по който се налагат предвидените принудителните административни мерки, а именно чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по, ал. 1, т. 1 и 3, букви "б. " и "в" и чрез отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство и контролния талон към него - в случаите по, ал. 1, т. 4 и 5.

Според цитирания в заповед чл. 106а, ал. 7 от ЗАвП, табелите с регистрационните номера и документите, удостоверяващи регистрацията на моторното превозно средство, иззети по реда на, ал. 3, се връщат след отстраняването на нарушението или изтичането на срока по, ал. 1, т. 1 и заплащане на наложената с наказателното постановление глоба.

Видно е, че главната предпоставка за налагане на принудителните административни мерки, посочени по-горе, е установяването на извършван обществен превоз на товари без наличието на заверено копие към лиценза на Общността.

В случая от събраните по делото писмени доказателства не се установява по безспорен начин обстоятелството, което предпоставя налагането на процесната ПАМ, а именно извършването на обществен превоз на товар без необходимите по закон лицензи и регистрации. За прилагане на процесната ПАМ на посоченото правно основание е необходимо да е осъществено административно нарушение - извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗАвП международен превоз на товари може да се извършва от превозвач, който притежава лиценз на Общността и разрешително, когато такова се изисква по силата на международни договори, по които Република България е страна. Същото изискване е приповторено с разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари. По смисъла на § 1 т. 17 от ДР на ЗАвП "разрешителното" е документ, издаден по образец, установен от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, даващ право за извършване на определен вид превози.

Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в §. 1, т. 1 ДР на ЗАвП и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Превозът на товари /обществен превоз/ е превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза по смисъла на §.1, т. 4 ДР на ЗАвП. Следователно, за да бъде установено наличието на хипотеза от посочените в заповедта разпоредби на ЗАвП за извършване на обществен превоз на товари, административният орган е длъжен да докаже, че е извършено плащане или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз с процесния автомобил. Следва да се има предвид изложеното по-горе, а именно, че заплащането на услугата превоз е правна фигура,

различна от плащането само на част от разхода за гориво и пътни такси, което става при т.н. споделено пътуване, който разход е само един от компонентите, формиращ цената на услугата превоз, но двете по никакъв начин не могат да бъдат еквивалентни. В този смисъл/Решение № 2234/27.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8892/2014 г., VII о.; Решение № 70/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6864/2014 г., VII о.; Решение № 92/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6724/2014 г., VII о./ като спор по този въпрос между страните няма.

Следва да се посочи, че съставеният АУАН, в който се твърди, че се извършва обществен превоз без необходимите разрешителни и лицензи има обвинителна функция, но фактите, установени в него подлежат на доказване. Това не е сторено от страна на административният орган. Следва да са налице категорични данни, че превозът е осъществен без притежание на заверено копие от лиценза на Общността и срещу заплащане, каквито в административното производство няма.

Наред с това не е доказано и наличието на визираната в нормата на чл. 10ба, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози предпоставка за прилагане на принудителната мярка, а именно липса на издадено заверено копие от лиценз на Общността. Т. копие е налично и същото е представено като доказателства по делото. Отделно от това наличието на лиценз се доказва и от извлечението от регистър лицензи, видно то което превозното средство е заявен за отписване на 12.09.2023г., на която дата е констатирано нарушението, което води до извода, че към този момент същото е притежавало лиценз. Без значение е часът на заявяване, в какъвто смисъл са наведените доводи на ответника в съпроводителното писмо, тъй като отписването е станало на 15.09.23г., от който момент превозвачът няма право да извършва превози с процесното МПС.

По тези съображения съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при липса на материално правните предпоставки на закона и следва да се отмени на основанията по чл. 146, т. 4 от Закона за автомобилните превози.

По разноските по производството:

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, , ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващата страна сторените по делото разноси в размер на 700лв., от които сумата от 650лв. адвокатско възнаграждение и 50лв. държавна такса, своевременно поискани до приключване на устните състезания и доказани със списък по чл.80 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, втори отделение, 28 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „Елшица-99“ ЕАД, срещу Заповед за прилагане на прилагане на ПАМ № РД-14-3235/12.09.2023г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, в частта по т.2, с която на основание чл.10ба, ал.1, т.4, буква „б“ от Закона за автомобилните превози - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на Е. А. Д. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

Решението, в частта имаща характера на определение подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването му на

страните.

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на прилагане на ПАМ № РД-14-3235/12.09.2023г., издадена от директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, в частта по т.1, с която е постановена временно спиране от движение на моторното превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер С. и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] на МПС марка „М. 1844 ЛС Актрос“, собственост на „Люник“ ЕООД.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на „Елшица-99“ ЕАД, с ЕИК [ЕГН], сумата от 700 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: